Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 26 stycznia 2017 r.*

Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Koordynacja podwyżek cen i wymiana mających szczególne znaczenie informacji handlowych — Jednolite i ciągłe naruszenie — Obowiązek uzasadnienia

W sprawie C-614/13 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 listopada 2013 r.,

Masco Corp., z siedzibą w Taylor, Michigan (Stany Zjednoczone),

Hansgrohe AG, z siedzibą w Schiltach (Niemcy),

Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, z siedzibą w Schiltach,

Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, z siedzibą w Wiener Neudorf (Austria),

Hansgrohe SA/NV, z siedzibą w Brukseli (Belgia),

Hansgrohe BV, z siedzibą w Westknollendam (Niderlandy),

Hansgrohe SARL, z siedzibą w Antony (Francja),

Hansgrohe Srl, z siedzibą w Villanova d'Asti (Włochy),

Hüppe GmbH, z siedzibą w Bad Zwischenahn (Niemcy),

Hüppe GesmbH, z siedzibą w Laxenburg (Austria),

Hüppe Belgium SA/NV, z siedzibą w Woluwé Saint-Étienne (Belgia),

Hüppe BV, z siedzibą w Alblasserdam (Niderlandy),

reprezentowane przez D. Schroedera i S. Heinza, Rechtsanwälte, oraz przez B. Fischer, advocate, upoważnioną przez J. Temple'a Langa, solicitor,

wnoszące odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

* Język postępowania: angielski.

Komisja Europejska, reprezentowana przez L. Malferrariego oraz F. Ronkesa Agerbeeka, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez B. Kennelly'ego, barrister,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki prezesa pierwszej izby, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (sprawozdawca) i F. Biltgen, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: K. Malacek, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 września 2015 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 W odwołaniu Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe SA/NV, Hansgrohe BV, Hansgrohe SARL, Hansgrohe Srl, Hüppe GmbH, Hüppe GesmbH, Hüppe Belgium SA/NV i Hüppe BV wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 września 2013 r., Masco i in./Komisja (T-378/10, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2013:469), w którym Sąd oddalił ich skargę o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39092 – Instalacje sanitarne do łazienek, zwanej dalej „sporną decyzją").

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

2 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–9 zaskarżonego wyroku i można je streścić w następujący sposób.

3 Wnoszące odwołanie, czyli amerykańskie przedsiębiorstwo Masco Corp. i niektóre z jego europejskich spółek zależnych, w tym Hansgrohe AG i Hüppe GmbH, są producentami armatury sanitarnej oraz kabin prysznicowych wraz z ich wyposażeniem.

4 W dniu 15 lipca 2004 r. wnoszące odwołanie powiadomiły Komisję Europejską o istnieniu kartelu w sektorze instalacji sanitarnych do łazienek i zwróciły się o zastosowanie wobec nich zwolnienia z grzywien na podstawie wydanego przez tę instytucję obwieszczenia w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3) lub ewentualnie o obniżenie kwoty grzywien, które mogły zostać na nie nałożone. W dniu 2 marca 2005 r. Komisja wydała na rzecz wnoszących odwołanie warunkową decyzję o zwolnieniu z grzywny zgodnie z pkt 8 lit. a) i pkt 15 tego obwieszczenia.

5 W dniu 23 czerwca 2010 r. Komisja wydała sporną decyzję, w której stwierdziła istnienie naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. (Dz.U. 1994, L 1, s. 3) w sektorze instalacji sanitarnych do łazienek. Do tego naruszenia, w którym uczestniczyło 17 przedsiębiorstw, doszło w różnych okresach pomiędzy dniem

16 października 1992 r. a dniem 9 listopada 2004 r. Miało ono postać szeregu antykonkurencyjnych porozumień lub uzgodnionych praktyk na terytorium Belgii, Niemiec, Francji, Włoch, Niderlandów i Austrii.

6 Komisja uznała, że sporne praktyki antykonkurencyjne stanowiły część całościowego planu mającego na celu ograniczenie konkurencji wśród zainteresowanych przedsiębiorstw i miały cechy jednolitego i ciągłego naruszenia, którego zakres stosowania obejmował instalacje sanitarne do łazienek należące do jednej z trzech podgrup następujących produktów: armatura sanitarna, kabiny prysznicowe wraz z ich wyposażeniem, a także wyroby ceramiczne (zwanych dalej „trzema podgrupami produktów").

7 Z powyższych względów w art. 2 spornej decyzji Komisja uznała, że 17 wspomnianych wyżej przedsiębiorstw uczestniczyło w jednolitym naruszeniu i tym samym naruszyło art. 101 ust. 1 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.

8 Niemniej w odniesieniu do wnoszących odwołanie Komisja wskazała w art. 2 akapit pierwszy pkt 1 wspomnianej decyzji, że nie nakłada na nie żadnej grzywny.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 września 2010 r. wnoszące odwołanie wniosły do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, podnosząc jeden jedyny zarzut oparty na tym, że Komisja błędnie stwierdziła, że uczestniczyły one w jednolitym naruszeniu w sektorze instalacji sanitarnych do łazienek.

10 W zarzucie tym wnoszące odwołanie zarzuciły Komisji, że popełniła błędy, po pierwsze, przy ustalaniu elementów składających się na jednolite naruszenie oraz udziału przedsiębiorstw w takim naruszeniu oraz, po drugie, przy dokonywaniu oceny okoliczności faktycznych przyjętych w celu stwierdzenia jednolitego naruszenia i udziału wnoszących odwołanie w tym naruszeniu.

11 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę w całości.

Żądania stron

12 Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania; oraz

— podjęcie wszelkich innych środków, które Trybunał uzna za stosowne.

13 Komisja wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania oraz

— obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

14 Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty. Zarzut pierwszy jest oparty na błędnym stwierdzeniu udziału wnoszących odwołanie w jednolitym naruszeniu. Zarzut drugi jest oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego opartego na błędnym stwierdzeniu udziału wnoszących odwołanie w jednolitym naruszeniu

Argumentacja stron

15 W zarzucie pierwszym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, uznając, po pierwsze, że zamierzały one przyczynić się swoim zachowaniem do osiągnięcia wspólnych celów przyświecających wszystkim uczestnikom kartelu, po drugie, że były one świadome niedozwolonych zachowań planowanych lub wprowadzonych w życie przez inne przedsiębiorstwa w dążeniu do tych celów oraz po trzecie, że były one gotowe wziąć na siebie wynikające z nich ryzyko. Zarzut ten dzieli się na pięć części.

16 W części pierwszej zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że w sposób oczywisty przeinaczył dowody dotyczące ich zamiaru przyczyniania się swoim zachowaniem do osiągnięcia wspólnego celu przyświecającego wszystkim uczestnikom w ramach jednolitego naruszenia, stwierdzając w pkt 59 zaskarżonego wyroku, iż rozpatrywane bezprawne praktyki pozwalały wnoszącym odwołanie stanowić wspólny front wobec hurtowników w przypadku trzech podgrup produktów, w tym wyrobów ceramicznych. Motyw 931 spornej decyzji, na który powołuje się Sąd na poparcie swojego uzasadnienia, nie pozwala bowiem dojść do takiego wniosku. Ponadto, wbrew stwierdzeniu dokonanemu w pkt 59 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie nie przyznały na rozprawie w odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd, że bezprawne praktyki miały na celu stanowienie wspólnego frontu wobec hurtowników.

17 W części drugiej zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie utrzymują posiłkowo, że gdyby uznać, że pkt 59 zaskarżonego wyroku nie ma na celu wykazania, iż wnoszące odwołanie miały zamiar przyczyniać się swoim zachowaniem do osiągnięcia wspólnego celu przyświecającego wszystkim uczestnikom jednolitego naruszenia, Sąd nie byłby badał tej kwestii, a zatem – z uwagi na to, że nie zastosował właściwych kryteriów prawnych – dopuściłby się naruszenia prawa.

18 W części trzeciej zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że przeinaczył dowody dotyczące wiedzy, jaką miały wnoszące odwołanie na temat niedozwolonych zachowań planowanych lub wprowadzonych w życie przez inne przedsiębiorstwa w dążeniu do tego celu. W tym względzie podnoszą one, że w pkt 61 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie wywnioskował z przynależności wnoszących odwołanie do organizacji koordynujących i wieloproduktowych ich wiedzę na temat całokształtu bezprawnych praktyk. Otóż przynależność wnoszących odwołanie do takich organizacji w Belgii, we Francji lub we Włoszech nie umożliwiła im posiadania wiedzy na temat praktyk polegających na skoordynowanych podwyżkach cen wyrobów ceramicznych na terytorium tych państw członkowskich.

19 W części czwartej zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że nie zastosował prawidłowo kryteriów prawnych dotyczących udowodnienia jednolitego naruszenia, gdyż nie zbadał, czy mogły one rozsądnie przewidzieć wszystkie praktyki antykonkurencyjne dotyczące wyrobów ceramicznych.

20 W części piątej zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że dopuścił się naruszenia prawa, gdyż nie zbadał kwestii, czy były one gotowe wziąć na siebie ryzyko związane z zachowaniami planowanymi lub wprowadzonymi w życie przez inne przedsiębiorstwa sprzedające wyroby ceramiczne

w dążeniu do osiągnięcia wspólnego celu przyświecającego wszystkim uczestnikom kartelu. Otóż z orzecznictwa Trybunału wynika, że przesłanka ta znajduje zastosowanie także w przypadku, gdy przedsiębiorstwo wiedziało o niedozwolonych zachowaniach planowanych lub wprowadzonych w życie przez inne przedsiębiorstwa w dążeniu do tego celu i stanowi element intencjonalny wymagany do udowodnienia udziału tego przedsiębiorstwa we wszystkich antykonkurencyjnych zachowaniach, o których mowa w danym przypadku.

21 Zdaniem Komisji zarzut pierwszy należy odrzucić jako niedopuszczalny, a w każdym wypadku oddalić jako bezzasadny.

Ocena Trybunału

22 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE może wynikać nie tylko z pojedynczego działania, ale również z szeregu działań, a nawet z zachowania o charakterze ciągłym, nawet jeżeli jeden lub większa liczba elementów tego szeregu działań lub tego zachowania ciągłego mogłyby stanowić, same w sobie i rozpatrywane oddzielnie, naruszenie tego postanowienia. A zatem w przypadku gdy poszczególne działania z uwagi na identyczny cel polegający na zakłóceniu konkurencji na rynku wewnętrznym wpisują się w „całościowy plan", Komisja jest uprawniona przypisać odpowiedzialność za te działania na podstawie udziału w naruszeniu postrzeganym jako całość (wyroki: z dnia 6 grudnia 2012 r., Komisja/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, pkt 41, a także z dnia 24 czerwca 2015 r., Fresh Del Monte Produce/Komisja i Komisja/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P i C-294/13 P, EU:C:2015:416, pkt 156).

23 Przedsiębiorstwo uczestniczące w takim jednolitym i złożonym naruszeniu w drodze swoich własnych zachowań, które były objęte pojęciami porozumienia lub praktyki uzgodnionej mającej cel antykonkurencyjny w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE i które miały przyczynić się do realizacji naruszenia w jego całości, może być tym samym również odpowiedzialne za zachowania innych przedsiębiorstw w ramach tego samego naruszenia przez cały okres jego udziału w tym naruszeniu. Ma to miejsce, jeżeli zostanie wykazane, że dane przedsiębiorstwo zamierzało własnym zachowaniem przyczynić się do osiągnięcia wspólnych celów przyświecających wszystkim uczestnikom i że wiedziało o zachowaniach o znamionach naruszenia, planowanych lub wprowadzonych w życie przez inne przedsiębiorstwa w dążeniu do tych samych celów lub że w sposób rozsądny mogło je przewidzieć oraz że było gotowe wziąć na siebie związane z tym ryzyko (wyroki: z dnia 6 grudnia 2012 r., Komisja/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, pkt 42, a także z dnia 24 czerwca 2015 r., Fresh Del Monte Produce/Komisja i Komisja/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P i C-294/13 P, EU:C:2015:416, pkt 157).

24 W niniejszym przypadku w części pierwszej zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że przeinaczył dowody, stwierdzając w pkt 59 zaskarżonego wyroku, iż rozpatrywane bezprawne praktyki polegały na wspólnym froncie, jaki wnoszące odwołanie stanowiły wobec hurtowników w przypadku trzech podgrup produktów.

25 W powyższym względzie należy zauważyć, że w każdym razie – jak wynika z lektury owego punktu – Sąd oparł się jedynie posiłkowo na tym stwierdzeniu, aby udowodnić istnienie i charakter całościowego planu pozwalającego ustalić jednolite naruszenie, gdyż ocena ta wynikała bowiem zdaniem Sądu z wielu innych okoliczności przytoczonych przez Komisję w spornej decyzji.

26 Wobec powyższego, jako że argumentacja podniesiona przez wnoszące odwołanie w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego nie pozwala podważyć wniosku, do którego doszedł Sąd w pkt 58 i 62 zaskarżonego wyroku, i zgodnie z którym Komisja słusznie stwierdziła istnienie jednolitego naruszenia, omawianą część zarzutu należy oddalić jako bezskuteczną (zob. podobnie postanowienia: z dnia

28 października 2004 r., Komisja/CMA CGM i in., C-236/03 P, niepublikowane, EU:C:2004:679, pkt 30–32, a także z dnia 21 października 2014 r., Mundipharma/OHIM, C-669/13 P, niepublikowane, EU:C:2014:2308, pkt 36).

27 W częściach drugiej, czwartej i piątej zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi zasadniczo, że nie zbadał, czy zostały spełnione przesłanki wymienione w pkt 22 niniejszego wyroku, a w szczególności, po pierwsze, czy zamierzały one przyczynić się swoim zachowaniem do osiągnięcia wspólnych celów przyświecających wszystkim uczestnikom jednolitego naruszenia, po drugie, czy mogły one w rozsądny sposób przewidzieć wszystkie antykonkurencyjne zachowania dotyczące wyrobów ceramicznych i po trzecie, czy były one gotowe wziąć na siebie wynikające z nich ryzyko.

28 W powyższym względzie należy przypomnieć, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału, Sąd nie może być co do zasady zobowiązany do ustosunkowania się do zarzutów i argumentów, które nie zostały podniesione bądź nie zostały podniesione w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny w toku postępowania, a zwłaszcza w skardze wszczynającej postępowanie (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 marca 2001 r., Connolly/Komisja, C-274/99 P, EU:C:2001:127, pkt 121; z dnia 20 marca 2014 r., Rousse Industry/Komisja, C-271/13 P, niepublikowany, EU:C:2014:175, pkt 17–19).

29 Otóż w niniejszym przypadku z badania złożonych w sekretariacie Sądu skargi wszczynającej postępowanie i repliki, a w szczególności z punktów tej skargi oraz repliki wskazanych przez wnoszące odwołanie na poparcie niniejszego odwołania, wynika, że choć wnoszące odwołanie zakwestionowały okoliczność, iż miały wiedzę na temat wszystkich praktyk kartelowych dotyczących trzech podgrup produktów, nie podniosły one jednak przed Sądem żadnego argumentu opartego na braku przyczynienia się swoim własnym zachowaniem do osiągnięcia wspólnych celów przyświecających wszystkim uczestnikom z tego względu, że nie mogły w rozsądny sposób przewidzieć wszystkich zarzucanych zachowań o znamionach naruszenia oraz że nie były gotowe wziąć na siebie ryzyka związanego z tymi zachowaniami.

30 W takich okolicznościach nie można zarzucać Sądowi, że nie zbadał wyraźnie tych kwestii w zaskarżonym wyroku. W odniesieniu do argumentu opartego na tym, że Sąd nie zbadał, czy wnoszące odwołanie mogły w rozsądny sposób przewidzieć wszystkie zarzucane zachowania o znamionach naruszenia i czy były gotowe wziąć na siebie związane z nimi ryzyko, należy ponadto stwierdzić, że z uwagi na okoliczność, iż w pkt 61 i 82 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że wnoszące odwołanie wiedziały o tych zachowaniach, nie miał on potrzeby weryfikować, czy mogły one w rozsądny sposób przewidzieć owe zachowania i zaakceptowały związane z nimi ryzyko, gdyż obie te przesłanki są alternatywne, jak wynika z pkt 23 niniejszego wyroku.

31 W zakresie, w jakim argumentacja podniesiona przez wnoszące odwołanie ma na celu wykazanie, że przesłanki przedstawione w pkt 23 niniejszego wyroku nie są spełnione w niniejszym przypadku, argumentacji tej nie można badać w stadium postępowania odwoławczego.

32 Jak wynika bowiem z utrwalonego orzecznictwa, w ramach postępowania odwoławczego kompetencje Trybunału są co do zasady ograniczone do oceny rozstrzygnięcia prawnego w kwestii zarzutów, które były przedmiotem dyskusji przed sądem orzekającym co do istoty (zob. podobnie wyroki: z dnia 30 kwietnia 2014 r., FLSmidth/Komisja, C-238/12 P, EU:C:2014:284, pkt 42; z dnia 22 maja 2014 r., ASPLA/Komisja, C-35/12 P, EU:C:2014:348, pkt 39).

33 Z powyższego wynika, że części drugą, czwartą i piątą zarzutu pierwszego należy odrzucić jako częściowo niedopuszczalne oraz oddalić jako częściowo bezzasadne.

34 W ramach części trzeciej zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi przeinaczenie dowodów, jako że ich zdaniem uznał on niesłusznie w pkt 61 i 82 zaskarżonego wyroku, iż wiedziały o całokształcie bezprawnych praktyk, w tym praktyk dotyczących wyrobów ceramicznych, które były stosowane w Belgii, we Francji i we Włoszech.

35 W powyższym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 256 TFUE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych. Dlatego też jedynie Sąd jest uprawniony do ustalenia i dokonania oceny istotnych okoliczności faktycznych, a także do dokonania oceny dowodów. Ocena okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi zatem, z wyłączeniem przypadków ich przeinaczenia, kwestii prawnej, która jako taka podlega kontroli Trybunału w ramach postępowania odwoławczego (zob. podobnie postanowienie z dnia 24 września 2009 r., Alcon/OHIM, C-481/08 P, niepublikowane, EU:C:2009:579, pkt 18; wyrok z dnia 13 stycznia 2011 r., Media-Saturn-Holding/OHIM, C-92/10 P, niepublikowany, EU:C:2011:15, pkt 27; a także postanowienie z dnia 3 marca 2016 r., AgriCapital/OHIM, C-440/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:144, pkt 32).

36 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przeinaczenie ma miejsce wtedy, gdy – bez potrzeby przeprowadzania nowych dowodów – ocena istniejących dowodów okazuje się oczywiście błędna. Niemniej takie przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z materiałów zawartych w aktach sprawy bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów. Ponadto w sytuacji gdy wnoszący odwołanie powołuje się na przeinaczenie dowodów przez Sąd, winien on dokładnie wskazać, które dowody zostały jego zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w analizie, które w jego opinii doprowadziły Sąd do takiego przeinaczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 3 grudnia 2015 r., Włochy/Komisja, C-280/14 P, EU:C:2015:792, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 W odniesieniu do zawartych w pkt 61 i 82 zaskarżonego wyroku stwierdzeń dotyczących wiedzy, jaką wnoszące odwołanie miały na temat rozpatrywanych bezprawnych praktyk, należy stwierdzić, że nie wskazały one w swoim odwołaniu dowodów, których ocena przez Sąd miałaby być oczywiście błędna w rozumieniu przytoczonego powyżej orzecznictwa.

38 A zatem pod przykrywką rzekomego przeinaczenia dowodów wnoszące odwołanie dążą w rzeczywistości do podważenia dokonanej przez Sąd oceny natury faktycznej, zgodnie z którą Komisja mogła – między innymi z uwagi na praktyki polegające na skoordynowanym podwyższaniu cen w ramach organizacji koordynujących, do których należały wnoszące odwołanie – zasadnie uznać, że wiedziały one o wszystkich rozpatrywanych bezprawnych praktykach, w tym praktykach dotyczących wyrobów ceramicznych. Taka ocena nie podlega jednak kontroli Trybunału w ramach postępowania odwoławczego.

39 Należy zatem odrzucić część trzecią zarzutu pierwszego jako niedopuszczalną.

40 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić w całości zarzut pierwszy odwołania.

W przedmiocie zarzutu drugiego opartego na naruszeniu obowiązku uzasadnienia

Argumentacja stron

41 W zarzucie drugim wnoszące odwołanie krytykują pkt 59 zaskarżonego wyroku, gdyż zaskarżony wyrok jest obarczony brakiem w uzasadnieniu z tego względu, że Sąd nie zbadał niektórych istotnych argumentów dotyczących domniemanego udziału wnoszących odwołanie w jednolitym naruszeniu.

42 Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd nie zbadał, po pierwsze, czy ich celem było uczestnictwo, w drodze ich własnego zachowania, we wspólnym celu, po drugie, czy mogły one w rozsądny sposób przewidzieć wszystkie niedozwolone zachowania planowane lub wprowadzone w życie w ramach sprzedaży wyrobów ceramicznych przez inne przedsiębiorstwa w dążeniu do wspólnych celów przyświecających wszystkim uczestnikom, i po trzecie, czy wnoszące odwołanie były gotowe wziąć na siebie ryzyko związane z takimi zachowaniami.

43 W opinii wnoszących odwołanie Sąd, postępując w ten sposób, uchybił ciążącemu na nim obowiązkowi uzasadnienia.

44 Zdaniem Komisji zarzut drugi należy odrzucić jako niedopuszczalny, a w każdym wypadku oddalić jako bezzasadny.

Ocena Trybunału

45 Należy stwierdzić, że w zakresie, w jakim zarzut drugi odwołania jest zbliżony co do zasady do części drugiej, czwartej i piątej zarzutu pierwszego, należy go oddalić z tych samych względów co te przedstawione w pkt 28–33 niniejszego wyroku.

46 Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych przez wnoszące odwołanie nie został uwzględniony, odwołanie należy w całości oddalić.

W przedmiocie kosztów

47 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.

48 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ wnoszące odwołanie przegrały sprawę, a Komisja wniosła o obciążenie ich kosztami postępowania, należy obciążyć je kosztami niniejszego postępowania odwoławczego.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) **Odwołanie zostaje oddalone.**

2) **Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe SA/NV, Hansgrohe BV, Hansgrohe SARL, Hansgrohe Srl, Hüppe GmbH, Hüppe GesmbH, Hüppe Belgium SA/NV i Hüppe BV zostają obciążone kosztami postępowania.**

Podpisy